

Flotin ov stórir**Rætt at kanna
aðrar veiðu-
møguleikar**

Vit føroyingar eiga at kanna øll viðurskipti, áðrenn vit leggja leiðina í fremmand høv at fiska. Vit mugu vera væl fyrireikaðir, tá vit fara undir slíkar ætlanir, og vit mugu gera okkum púra greitt, hvat tað er vit vilja: antin tað er at hjálpa einum menningarlandi gjøgnum joint ventureavtalur ella vit vilja skaffa okkara skipum fiskirættindi her og nú sigur Hjalti í Jákupsstovu í samrøðu við Sosialin. Tørvur er á budiðum.

Tað er avgjørt rætt at kanna fiskiveiðimøguleikar aðrastaðni í heimi, nú einum parti av okkara fiskiflota tørvur kvotur á verandi fiskileiðum.

Hetta heldur Hjalti í Jákupsstovu, sum júst er heimafturkomin av kanningarferð í New Zealandi. Umframt hann vóru eisini umboð fyrri peningastovnar, grannskoðaravirki og vinnulívið við á ferðini. Stjórnin á Fiskirannsóknarstovni umboðaði landsstýrið á ferðini, sum landsstýrið eisini rindaði.

Ætlanin við ferðini var at kanna møguleikan at fara til New Zealandis við føroyskum fiskiskipum. Fyrst og fremst teimum báðum Borgunum hjá Jákup Joensen í Vági. Mangt bendir á, at onnur av Borgunum fer avstað um eina tíð, og at hin fylgir við seinni. Enn er tó ikki endaligur sáttmáli gjørdur. Ætlanin er, at skipini skulu avreiða til eitt fiskavirki í New Zealandi.

Vit spurdu Hjalta í Jákupsstovu, hvørjar møguleikar vit hava í New Zealandi í framtíðini!

Hann sigur, at nú tá bæði russar, japanarar og koreanar fiska í new zealandskum sjógv, so kunnu vit tað eisini.

Sjálvandi er her talan um forrættning. Teir eru fyrst og fremst hugaðir fyrri at tjena pengar. So tað er ein spurningur um, hvønn prís vit vilja góðtaka. Men kortini haldi eg, at teimum høvdu dámt væl at fingið størri samstarv við júst føroyingar, tí í nógvir mátar líkjast vit eitt nú hvat mentanargrundarlagnum viðvíkur, hvat útbúgving og annars fiskivinnu viðvíkur.

Hjalti heldur tí, at tað avgjørt er vert at kanna henda nýggja møguleikan. Men tað fer at seta stór krøv. Tað skal fiskast nógv, og eisini fer tað at seta nýggj krøv til okkara fiskimenn, tá hugsað verður um, hvussu langt og leingi teir skulu vera heimanifrá. Tað verður so ein spurningur millum reiðarí og fiskimenn.

Menningarland

Hjalti í Jákupsstovu heldur annars, at vit føroyingar mugu gera okkum greitt, tá vit leita til onnur lond við okkara kipum, hvat er ætlað sum verulig menningarhjál, og nær vit tosa um veruligar joint-venture avtalur við javnbjóðis partar, har hugsað verður um, at teir skulu hava nakað burtur úr her og nú og vit somuleiðis. Hann heldur tað er rættari at fara til eitt land sum New Zealand, um vit hugsa um joint-ventureprojekt av hesum seinna slagnum, tí í slíkum føri er gott at samstarva við eitt land, sum er javnbjóðis við okkum á flest øllum økjum. Hann heldur eisini, at vit kanska hava verið í so skjótt á sjóvarfallinum, tá vit hava leitað til tilfartskomin lond at fáa fiskirættindi. Slíkar ætlanir mugu kannast til botn, áðrenn vit fara í gongd.

Skulu vit fara til menningarland við skipum okkara ella øðrum fiskivinnu-know how, so má her vera talan um menningarhjál í fyrstu atløgu, og so mugu verkætlanir eisini verða lagaðar eftir tí. Nakað annað er so, hvat vit

kunnu fáa burtur úr í longdini við at geva menningarlandum hjál, til sjálvhjál, sigur hann.

Uppá fyrispurning um tað hevði verið eitt gott hugskot, um vit føroyingar nú av álvara fóru at hjálpa Namibia við at byggja fiskivinnuna upp har, sigur Hjalti í Jákupsstovu, at hetta helst hevði verið ein gongd leið, tá tosað verður um at hjálpa øðrum og so í longdini sjálvir fáa gagn av tí eisini.

Rækjuflothin!

Men aftur til okkara stóra fiskiflota, sum tørvur fiskikvotur. Vit spurdu Hjalta, hvat hendir, um tey mongu rækjuskipini bráðliga eisini fara at koma í kvotaloys, hvat hendir, um rækjumar fara at minka av álvara í Barentshavinum, hvat skulu vit tá gera vit henda stóra flota!

Nú kann eingin siga, hvat fer at henda á hesum økinum, men tað er greitt, at fer at standa á hjá rækjuflothanum at fáa nokk av rávøru, so kann ein loysn sum tann new zealandska sjálvandi hugsast at koma uppá tal.

Hetta er so eisini tað vit í løtuni eru við at gera í Canada, har føroysk rækjuskip fiska uppá kanadiskar lisensir og móguliga mugu fara undir kanadiskt flagg eisini.

Her er talan um stórar frystitrolarar og líta vit at móguleikunum í New Zealandi, so eru tað eisini júst tilfiskiskip, sum kunnu brúkast har.

Avtalurnar, sum útlensk reiðarí gera við virki í New Zealandi, snúgva seg nevniliga um stórar frystitrolarar og um skip, sum kunnu fiska á djúpum vatni.

Hjalti í Jákupsstovu heldur fyrri, at nú vit føroyingar hava gjørt fløgur í veiðu eftir fiskasløgum, sum nú ikki nóg mikið er tál av, so er tað spurningurin, hvat vit vilja gera við hesar fløgur. Ein máti er so at leita til fremmand lond at fáa fiskirættindi. Hetta sær út til at vera neyðugt fyrri

fleiri av okkara skipum, og eingin veit, um hetta fer at vera neyðugt fyrri onnur skip í framtíðini eisini, skip, sum tó enn hava móguleikar at fiska í Barentshavinum og við Kanada.

Men hvat vit so enn fyrirtaka okkum, so hevur tað ómetaliga nógv at siga, at vit kanna øll viðurskipti út í odd og egg fyrst, áðrenn vit seta kósina til fiskileiðir

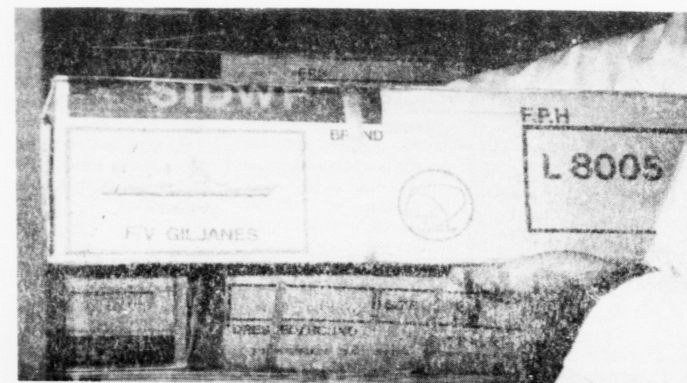
Regin Olsen, Carl Vilhelm Weihe og Jákup Joensen hvíla seg í Singapore

aðrastaðni á jørðini sigur Hjalti í Jákupsstovu at enda.

jan

Flakafólki her á virkinum í New Zealandi er von við fremmandagestir

Tá føroyska ferðalagið var New Zealandi hittu teir henda gamla kenningin. Gamli Giljanes, sum vágamenn áttu men seinni máttu lata fara av landinum, hevur avreitt til hetta sama virkið, sum Polarborgin móguliga skulu avreiða til. Her siggja vit frystan fisk frá Giljanesi